

Riportalany: Sövegjártó Györgyné, Ica néni

Sövegjártó Ica néni a Kelenvölgyi Általános Iskola nyugalmazott tanára

Mielőtt a riportot elkészítettem volna, magam sem gondoltam, hogy mennyi mindent tudok meg iskolánkról egy kedves tanító néni segítségével.

-Elsőként azt kérdezném, hogy miért választotta hivatásának a pedagógus szakmát.

- Ebben az iskolában tanított egy csodálatos tanítónő, akit Réder Teréziának hívtak. Beleselkedtem, amikor csak lehetett, a tantermébe, amely szépen fel volt díszítve, és olyan csodálatosan tanította a gyerekeket, hogy 4. osztályos lehettem, amikor elhatároztam, én is tanító néni szeretnék lenni. Ő volt a példaképem!

-Hány évig tetszett tanítani összességében, és hány évig ebben az iskolában?

- Ott kezdeném, hogy ide is jártam iskolába. Amikor ez az iskola felépült - ha jól emlékszem - az első elsőosztályosok között voltam, és 8.-ig ide jártam. Utána mentem a tanítóképzőbe, ezt követően 3 évig falun, 3 évig pedig a Bartók Béla úton tanítottam, és csak akkor kerültem ide. 21 évet töltöttem ebben az iskolában. Az utolsó 10 évet pedig a Törökugratóban, Gazdagréten töltöttem. 38 évig tanítottam összesen.

- Alsósokat vagy felsősöket tetszett tanítani?

- Volt, amikor felsősöket is tanítottam, amikor falun voltam. De sokszor voltam felsősökkel, miután irodalomszakkört vezettem, de többnyire 3-4. osztályos szakosításban magyart tanítottam.

- Volt osztályfőnök?

- Igen!

- Az akkori diákok fegyelmezettebbek, kötelességtudóbbak voltak, mint a mai gyerekek?

- Attól függ, milyen osztályközösség jött össze. Volt olyan osztály, akiket csodálatos volt tanítani. Volt egy osztályom, akiket 3 évig tanítottam. Ők minden kerületi versenyt megnyertek! De Gazdagréten volt olyan osztályom is, hogy ejha! Volt ilyen is, olyan is! Az biztos, hogy tisztelttudóbbak voltak akkor gyerekek, és szófogadóbbak is talán. És érdeklődőbbek, hiszen még nem volt számítógép.

- Volt olyan diákja, akinek a gyerekét is tanította?

- Igen, sőt később már unoka is volt... Ebben az iskolában legalább 6 olyan tanár van, akit tanítottam, és akinek már unokájuk van, pl. Szatmáry Edit néni, Mészáros Ildikó néni is a tanítványom volt, Benis Andrea néni szintén.

- A régi időkben volt napközi?

- A háború utáni években igencsak szervezetlen volt ez a dolog. Tejport kaptunk külföldről, és akkor mi, akik már felső tagozatosak voltunk, készítettük az italt, és tízórára tejet kaptak a

gyerekek. De ez nem napközi volt, inkább hozzájárulás az étkezéshez. Sőt mi több, volt olyan is, amikor az Amerikából kapott leveskonzerveket a gyerekek otthonról magukkal hozott zománcos edényeiben melegítettünk. Ezt nem lehet összehasonlítani a mai menzával. A későbbiekben viszont, amikor Gazdagréten tanítottam, csodálatosan szép, ragyogó étkezde volt az újonnan épített iskolában.

- Diákjai közül tart valakivel kapcsolatot?

- Sokkal. Mielőtt nyugdíjba mentem 1993-ban, vezettem a Kelenvölgyi Ifjúsági Klubot. Az utolsó 8. osztályom tagjai voltak főleg, de nagyon sok fiatal jött Kelevölgyből, és velük nagyon jó kapcsolat alakult ki, máig bárkivel találkozom, szívesen elbeszélgetek vele.

- Akkoriban mennyire volt jellemző a továbbtanulás?

-Egészen más volt, mint manapság. Gyakorlatilag rimáncodtak a gyerekeknek, hogy tanuljanak tovább! Válogatni lehetett az iskolák között, és nem kellett felvételizni. Amikor én magam voltam érintett a továbbtanulásban, olyan lehetőségáradat zúdult ránk, hogy azt sem tudtuk, melyiket válasszuk. Bár én tudtam, hiszen szinte kislányként választottam! Én nem emlékszem, hogy valaki felvételijét elutasították volna. Az más lapra tartozik, hogy esetleg nem felelt meg menet közben, és kihullott a sorból.

- Melyek voltak a gyerekek kedvenc tantárgyaik?

-Amikor én tanítottam, a magyart nagyon szerették. Mindig próbáltam szívesen, leleményesen tanítani, és a gyerekek szerették az óráimat. Nagyon szerették az irodalomszakkört, műsorokat csináltunk. Imádták a gyerekek! De azt hiszem, ennek az iskolának hagyománya, hogy előadásokat szervezzenek. Farsangra minden osztály valamilyen produkcióval készült. Ez tudomásom szerint a mai napig van! György Béla, az akkori igazgató, a háború utáni években a Konzervatóriumban elvégezte a zeneszerzői tanszakot, és gyermekoperákat írt. Ő alapozta meg ezt a hagyományt. Ezeknek a bemutatott produkcióknak ő írta a zenéjét. A szövegét pedig az én példaképem, akiről a beszélgetésünk elején beszéltem, Teri néni. Nagyon nagy sikerük volt ezeknek a gyermekoperáknak, én magam rendeztem a Leánykő címűt. Ezek a produkciók teremtették a hagyományt, hogy az iskola rendszeresen előad valamilyen nagyobb ívű darabot.

- Van olyan történet, amire szívesen emlékszik vissza az itt eltöltött időből?

- Rengeteg, nagyon sok! Egyik volt osztályom búcsúztatása nagyon szép emlék volt: elköszönésképpen verset írtak, amelyet maguk elő is adtak, saját készítésű albumot készítettek, de sorolhatnám még tovább.

-Mit üzen az iskola mai diákjainak?

-Tulajdonképpen én már nagyon távol kerültem az iskolától. De van két unokám, akik révén mégis benne vagyok az "iskolás dolgokban". Csak azt tudom mondani, hogy dolgozni kell, tanulni, becsülettel helyt állni! Ezek nagy szavaknak tűnhetnek, de vannak dolgok és értékek, amelyek – bár változnak az idők – mindig megmaradnak!

-Az egész iskola nevében kívánok Ica néninek nagyon jó egészséget és kellemes, szép további éveket.

(Készítette: Keszthelyi Kristóf 5. b)